

LBRIS

We know
books

Crăciun fericit, Roma!

Leila Sandra M.

Editura **Ink Story**
Pucioasa, 2022

Capitolul 1**Crăciun Fericit, Roma!**

Se spune că cel mai sănătos este să știi adevărul. Nu știi dacă cel care a spus asta era nebun de legat sau sadic, dar vă asigur că mie mi-ar fi fost mai bine dacă nu aflam totul. Poate că aș fi gândit altfel dacă n-aș fi aflat adevărul așa cum o făcusem.

Ca să înțelegeți cât de nedreaptă este viața câteodată, poate ar fi mai bine să derulez puțin timpul înapoi.

***

Străzile din New York erau ticsite cu oameni grăbiți să-și rezolve treburile înainte de lăsarea serii. Și cine-i putea învinui? Era ajunul Crăciunului și, cel mai probabil, la fel ca și mine, au lăsat totul pe ultima sută de metri. Era ceva tipic mie. Planul era gata din timp, dar făceam ce făceam și tot ajungeam să alerg cu sufletul la gură, în ultima secundă, pentru a rezolva totul.

Cadourile erau luate deja, dar mai lipsea vestitul panettone¹ italianesc, cu migdale întregi și portocale confiate pe care îl serveam mereu după cina de

---

1. Panettone, un produs de panificație italian, asemănător cozonacului românesc, consumat cu precădere în perioada Crăciunului.

Crăciun. Nu mă pricepeam la gătit, așa că totul trebuia să fie comandat. Doar că, nu știu cum, în acel an am uitat complet de el. De fapt, gândul îmi stătea în altă parte.

Speram din tot sufletul ca Mark să mă ceară de soție. Ar fi fost minunat! Poate un clișeu în ochii altora, însă pentru mine era momentul perfect, mai ales că eram împreună de trei ani.

În timp ce pluteam pe lângă vitrinele înalte, superb decorate de Crăciun, cu globuri imense, îmbrăcate în catifea și pietre Swarovski, ghirlande împletite din crenguțe de brad și spiriduși de pluș, m-am trezit că visez cu ochii deschiși la mine și la Mark: cum ne căsătorim, cum toți cei dragi ne urmăresc cu ochii în lacrimi în timp ce ne spunem jurămintele scrise cu multă dragoste, cum...

— Domnișoară! Domnișoară!

— Poftim? m-am dezmeticit doar ca să realizez că eram deja în fața băcăniei, iar în spatele meu se întindea o coadă interminabilă.

Tipul de lângă mine, puțin mai scund și cu sprâncene stufoase îmi arunca priviri urâcioase.

— Cumperi ceva sau ai de gând să îi faci pe toți oamenii ăștia să aștepte până îți dai seama pe ce planetă ești?

— Unde e spiritul Crăciunului? l-am muștrat.

— S-a dus, domnișoară, odată cu răbdarea mea! a mârâit bărbatul. Dacă nu cumperi nimic, dă-te la o parte!

— Un panettone cu migdale și portocale confiate, vă rog!

Bărbatul îmbrăcat în cămașă roșie și cu șorț alb

pe care se afla inscripționat numele băcăniei s-a întors rapid și a dispărut în spatele unor rafturi.

— Mai ai mult, doamnă? Unii dintre noi se grăbesc să ajungă acasă! a comentat cel din spatele meu.

M-am răsucit pe jumate, cât să-i prind privirea și am zis.

— Nu fi obraznic! Poate nu mai vine Moș Crăciun la tine anul ăsta!

— Pff, Moș Crăciun, cine mai crede în așa ceva, nu te uiți la mine? Sunt prea bătrân.

— Atunci de ce îți pierzi timpul cumpărând cadouri? i-am făcut semn către plasele burdușite până la refuz, cu daruri împachetate frumos, în hârtie strălucitoare și cu funde mari.

Bărbatul a deschis gura, pregătit să-mi dea replică, dar am fost salvată de panettonele frumos ambalat.

— Crăciun fericit! a mormăit bărbatul de după tejghea, în timp ce mi-a înmânat pachetul.

I-am mulțumit și m-am grăbit să ies înainte să îmi mai aud vreo vorbă de la cei care așteptau la rând.

Fulgii pufoși de nea cădeau lent din cer. M-am oprit pentru câteva secunde pentru a mă bucura de peisajul superb care mă înconjură. Mă simțeam ca într-o poveste. Străzile erau decorate cu luminițe colorate, pe fiecare stâlp de iluminat era agățată o coroniță ornamentală din brad și vâsc, iar de alții erau legate funde mari din catifea roșie. Din loc în loc se auzeau clopoțeii Moș Crăciunilor de pe trotuar care adunau donații pentru diverse cauze caritabile, iar trăsurile festive, trase de cai, își așteptau îndrăgostiții pentru a-i plimba prin parcuri.

Nu m-am deranjat să-mi deschid umbrela mare și roșie pe care o aveam agățată de braț, căci îmi plăcea să mă bucur, asemeni unui copil mic, de ninsoare.

Pe la ora șapte am ajuns la apartamentul meu, care se deschidea, cu o priveriște de vis, către Central Park. Invitații aveau să apară abia pe la ora opt, așa că aveam timp destul pentru a pregăti totul.

— Ro! Pe unde naiba ai umblat? Te aștept de-o oră!

— Scuze, Liz, am pierdut noțiunea timpului!

M-am grăbit să-mi dau jos paltonul roșu din lână și fularul de aceeași culoare și am intrat în bucătărie.

— Hei! Stai o clipă! Uită-te la mine! m-a cuprins de umeri, privindu-mă îngrijorată. S-a întâmplat ceva? De obicei ești mai stăpână pe situație. Știi că îmi poți spune orice, nu?

— Liz, serios acum! Nu avem timp de terapie. Nu sunt unul dintre pacienții tăi, da? Sunt sora ta. Și mai avem doar o oră până încep să apară invitații.

A strâmbat din nasul ei perfect în care investise mai bine de cinci mii de dolari.

— S-a întâmplat ceva între tine și Mark?

Întrebarea ei m-a luat prin surprindere. Ce să se întâmple între noi? am zâmbit, în timp ce-mi legam șorțul de bucătărie în jurul mijlocului.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Deci vine și el?

— Liz! Ce fel de întrebare mai e și asta? Normal că vine și el! am râs, deși tonul ei mă neliniștea.

Era ca și cum ea știa ceva ce eu nu știam.

— Când ai vorbit cu el ultima oară?

Și-a luat paharul cu Melville și s-a rezemat de

blatul din bucătărie, blocându-mi calea.

— Aseară, am răspuns scurt, dând-o la o parte pentru a scoate farfuriile pentru desert din dulapul superior.

— Aseară? a ridicat din sprânceană.

— Da, a zis că are o zi plină astăzi, trebuie să încheie niște contracte, dar va ajunge la timp.

— Mhm...

— Liz, te rog să nu începi, bine? Nu am timp pentru teoriile tale.

Deși o iubeam, câteodată îi plăcea să intre cu bocancii în viața mea, iar asta mă scotea din minți.

— Roma, scumpo, vreau doar să fii precaută, nimic mai mult.

— Auzi ce spui? m-am încruntat.

— Știi că te iubesc, nu? Și îți vreau tot binele din lume...

M-am oprit din ceea ce făceam și m-am întors spre ea.

— Dar?

— Dar am impresia că Mark ascunde ceva. Știi cum Bill...

— Mark nu e Bill, OK? Acum poți să o lași moartă?

— Vreau doar să spun că au trecut trei ani deja și el nu a făcut niciun pas. Scumpo, mi-e teamă că îți irosește timpul și știu cât de mult îți dorești să te măriți și să faci nuntă, să ai copii, să...

— Lizzie, oprește-te! Dacă vrei să ne petrecem Crăciunul ăsta împreună ai face bine să-ți vezi de viața ta! Nu glumesc! am amenințat-o cu degetul arătător și m-am întors furioasă la treburile mele.

Câteodată regretam că îi spuneam totul. Despre dorințele mele, visurile mele și despre relația mea cu Mark. Aveam momente când mă mai plângeam la ea dacă el întârzia la cină sau dacă mă lăsa baltă, pentru că intervenea cine știe ce urgență la locul de muncă. Poate era vina mea că ea a ajunsese să fie atât de implicată în viața mea. Cu toate astea, era singura din familie care locuia în același oraș cu mine. Mama era plecată mai tot timpul prin Europa, iar tata ne suna doar de zilele noastre de naștere și de sărbători, în rest își ducea veacul pe undeva prin Virginia, în zona munților Apalași, unde deținea un bar vânătorească.

Mark începuse să se comporte ciudat deja cu câteva luni în urmă, dar pusesem totul pe baza stresului pe care-l avea la job sau poate din pricina unei eventuale cereri în căsătorie. Emoțiile îi fac pe oameni să se comporte ciudat câteodată și, în plus, ăsta era un pas destul de mare pentru amândoi.

Eu și Lizzie eram precum apa și uleiul. Atât de diferite, încât mă întrebam cum naiba de putusem supraviețui sub același acoperiș timp de optsprezece ani. Ne certam mai tot timpul, ba chiar în timpul liceului ajunseseam să o urăsc pentru că îmi fura iubirii. Eu am plecat prima la facultate, ea fiind mai mică decât mine cu un an. Perioada în care am stat despărțite a fost cu siguranță un factor important în procesul nostru de maturizare.

Când fostul meu iubit, cel de dinaintea lui Mark, m-a părăsit, am realizat că Lizzie era singura mea prietenă. Cea mai bună prietenă dintre toate pe care le-am avut. Singura care mi-a fost alături. Eram disperată și prima pe care mă gândisem să o sun fusese

ea. I-am spus printre lacrimi cum tipul respectiv mă părăsise și mă umilise, iar ea s-a urcat în mașină și, în câteva ore, era la ușa căminului în care stăteam. A doua zi, l-a căutat pe tip, i-a făcut ochi dulci și după ce idiotul a căzut în plasa ei, l-a făcut de râs în mijlocul campusului.

N-aș fi fost în stare să fac așa ceva, dar Lizzie era asemeni unui vulcan. Acela a fost momentul care ne-a apropiat extrem de mult. Cum am spus, eram ca apa și uleiul: eu visam la momentul în care mă va cere cineva în căsătorie, la rochia albă și la o nuntă ca în povești, iar ea... nici nu voia să audă de relații. Se mai întâlnea ocazional cu bărbați, dar nu rămâneau în peisaj mai mult de o săptămână sau două - în general se îngropa în muncă.

Pe de altă parte, îi făcea mare plăcere să se ocupe de relația mea cu Mark. Și aici poate că era vina mea. Îi povesteam totul și îi ceream părerea înainte să iau o decizie sau căutam să mă îndrume dacă aveam îndoieli. Acum însă, îmi venea să o trimit acasă învârtindu-se.

În primul an, imediat după ce primisem postul la Universitatea Forham, în calitate de profesor universitar de literatură, mi-am cumpărat un apartament absolut superb! Spațios și cu un living mare, de unde puteai admira peisajul prin geamurile înalte care porneau de la podeaua din lemn de stejar și care se întindeau până la tavan.

Bradul de Crăciun îl așezam mereu în colț, pe peretele cu șemineul, iar în mijlocul încăperii îl rugasem pe Mark să mă ajute să mut colțarul alb, pentru a face loc mesei unde aveam să luăm cina de Crăciun. Lizzie invitase câteva prietene, eu îmi

chemasem colegii de la Universitate, iar Mark se scuzase zicând că le propusese amicilor săi să vină, dar aceștia refuzaseră deoarece fuseseră deja invitați în altă parte.

Îmi era dor într-o oarecare măsură să sărbătoresc Crăciunul în familie, dar trebuia să mă mulțumesc cu prietenii lui Lizzie și cu colegii mei. Mama nu avea cum să ajungă, pentru că era în Spania, iar tata nu putea să ni se alăture, căci cineva rezervase cabana și barul pentru toată perioada sărbătorilor de iarnă.

— Hei, ești bine? a întrebat Lizzie, luându-mă de mână.

Pierdută în gânduri, nici nu realizasem cât de repede a trecut timpul. I-am zâmbit, asigurând-o că nu am nimic. M-am grăbit să fac un duș și să mă pregătesc pentru invitații care nu mai aveau mult până să ne sune la ușă.

Am dat drumul la apă și am luat telefonul pentru a-i scrie lui Mark.

„Unde ești? Trebuia să fii deja aici! Te iubesc.”

L-am așezat pe marginea chiuvetei și m-am grăbit să termin cât mai repede, ca să am timp să-mi aranjez și părul. Când am ieșit, spre surprinderea mea, încă nu primisem niciun răspuns de la el. Începeam să mă îngrijorez, dar nu voiam să o las pe Lizzie să vadă asta. Nu aveam chef de alte întrebări sau de sfaturile ei de terapeut.

Pentru că eu găzduiam cina, am ales să mă îmbrac confortabil și nu ca divele din filme. Am tras pe mine o pereche de pantaloni de stofă roșii, un maiou crem, din fir de cașmir, pe gât, și am încălțat o pereche de șlapi eleganți nude Gucci, pe care îi prinsesem la

super reducere într-o călătorie de câteva zile pe care o făcusem în Italia.

— Arăți minunat, draga mea! m-a complimentat Lizzie, cu un sărut pe obraz.

Până și aici eram foarte diferite. Ei îi plăcea opulența. Se hrănea cu ea de parcă era sora geamănă a lui Fallon Carrington din serialul *Dynasty*. Se lauda adesea cu gențile sale de firmă, cumpărate la preț întreg, pantofii la fel, hainele și bijuteriile - să nu mai spun! Sunt sigură că multă lume se întreabă de unde are atâția bani. E simplu! Îi placea să fie întreținută de bărbați cu prea puțin intelect, iar când se satura de aceștia, flutura din genele sale scumpe, atent îngrijite și se descotorosea de ei.

Desigur, nu era ca și cum eu nu apreciam lucrurile de calitate sau frumoase, dar nici nu ocoleam magazinele second-hand sau reducerile de final de sezon. De fiecare dată când o auzeam că nu-știu-ce geantă costase peste o mie de dolari îmi venea să o scutur zdravăn și să o întreb dacă era în toate mințile. N-am făcut-o. Învățasem că cel mai corect era să-mi țin opiniile pentru mine și să ne trăim fiecare viața cum consideram că era mai bine.

— Ai dat de Mark?

Mi-am dat ochii peste cap și am scos paharele de vin pentru a le așeza pe masă.

— Ro, scumpo, de ce nu vorbești cu mine?

— Nu știu nimic de el, bine?!? Ești fericită? mi-am pierdut cumpătul, simțind că întrebările ei mă agitau și mai tare.

— Oh, vrei să-l sun?

— Nu ești dădaca mea, da? Abține-te și ajută-mă

să întâmpin invitații, dacă vrei! Dacă nu, ia-ți sticla cu vin în brațe și lasă-mă în pace!

Știam că-mi vrea binele și că își făcea griji pentru mine, dar serios, ce putea fi atât de grav? Mai mult ca sigur Mark avea telefonul pe silențios și era prins undeva în trafic. Gândurile mi s-au risipit subit când interfonul a început să sune. Avea să fie o noapte de pomină.

Prietenii lui Lizzie au fost primii care și-au făcut apariția și apoi, la doar câteva minute după, colegii mei. Cu toții au adus câte un cadou și desigur, la rândul lor au putut găsi câte o surpriză sub bradul bogat, îmbrăcat în beteală roșie și ornamente aurii. Le-am turnat câte un pahar cu vin și i-am lăsat să vorbească, pretextând că voiam să verific friptura care se afla în cuptor.

Era deja ora nouă și un sfert, iar Mark parcă intrase în pământ. M-am uitat pentru o secundă peste umăr, iar privirea îngrijorată a lui Lizzie mă exaspera. I-am făcut semn să vină în bucătărie și să scoată aperitivele, în timp ce eu m-am retras în dormitor pentru a-l suna.

Când am auzit primul apel un sentiment ciudat m-a străfulgerat. Nu pot să-mi explic motivul. După ce a sunat de câteva ori, pregătită să închid, inima mi-a rămas în loc. Am auzit o voce de femeie care repeta: „Alo? Ești acolo?”. Pentru o secundă m-am gândit că poate avusese un accident și se afla la spital, iar una dintre asistente îmi răspunsese la telefon. Am dus din nou telefonul la ureche.

— Încerc să dau de Mark..., m-am bâlbâit.

— *Mark nu poate vorbi acum, e puțin... ocupat, a chicotit cea de la telefon.*

— Scuză-mă, dar cine ești? am întrebat extrem de confuză.

— *Soția lui. Cine îl caută? Alo? Mai ești acolo?*

Telefonul mi-a alunecat din mână, fără să reușesc să închei apelul. Noroc că stăteam așezată pe patul moale, pentru că dacă m-aș fi aflat în altă parte, probabil că aș fi căzut trăznită. Mă gândeam că poate nu înțelesesem bine sensul cuvintelor pe care tocmai îmi fusese dat să le aud.

— Roma, ești bine?

Vocea lui Lizzie m-a făcut să iau din nou contact cu realitatea.

— Ce?

— Hei, ce s-a întâmplat? Vorbește cu mine!

S-a lăsat pe vine la picioarele mele și m-a cuprins de bărbie.

— L-am sunat pe Mark, am început să bâigui.

— OK și ce a zis?

Poate șocul a fost prea mare sau încă încercam să-mi dau seama dacă totul era rodul imaginației mele sau femeia aceea își bătea joc de mine.

— A răspuns o femeie... o femeie care a zis că e soția lui.

Am început să râd nervos, lucru pe care-l făceam de obicei atunci când mă panicam.

— Nenorocitul! a mârâit ea extrem de furioasă.

M-am ridicat, am tras aer adânc în piept și am zâmbit, încercând din răpputeri să scap de sentimentul îngrozitor care își făcea loc în interiorul meu.

— Haide, Lizzie, doar nu o să cred că e căsătorit și că pe mine m-a mințit timp de trei ani! am râs și mai tare. Probabil tipa care a răspuns la telefon e o ne bună